

ต้องลูกให้ใจจึงไปได้ไกลกว่า

ปรีดา ศิริชัยวัฒนานันท์

www.sirichaiwatt.com

แม่จะเติบโตขึ้นเท่าใด เราก็ยังคงต้องผ่านเรื่องที่มีมันอยู่ดี เพราะแต่ละวันที่ชีวิตดำเนินไป มันย่อมพาเราไปเจอสถานการณ์ทั้งดี และไม่ดีได้เสมอ

เมื่อเจอช่วงเวลาที่ย่ำแย่ ไม่ว่าเหตุนั้นจะจากเราเองโดยตรงหรือไม่ได้เกิดเพราะเราก็ดำเนิน เราที่ย่อมมีความรู้สึกแย่ๆ แตกต่างกันไป ตั้งแต่ เบื่อหน่าย, เหน็ดเหนื่อย, เครียด, ผิดหวัง, เสียใจ, ทุกข์ระทม เหล่านี้ที่พยายามไล่เรียงไปจากเบาไปหนัก และเป็นไปได้ว่ามีหลาย ๆ ความรู้สึกรวมกัน

ซึ่งก็ทำให้คนเราอยู่ในหลากหลายภาวะ เช่น ผิดหวังต่อตนเอง/คนอื่น, โกรธ-เกลียด สิ่งหรือบุคคลที่ทำให้เกิดขึ้น, เสียใจตัดพ้อว่าเหตุใดต้องเป็นเรา หรือทำไมจึงต้องเกิด ภาวะเหล่านี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วล้วนไม่ง่าย และมีช่วงเวลาของมันเสมอ ทั้งยังนำไปสู่ผลลัพธ์บางอย่างที่แตกต่างกัน เช่น เรามองบุคคลหนึ่งต่างออกไป อาจเป็น โกรธ เกลียด อยากชกหน้าสักหมัด ผิดหวัง สิ้นศรัทธา หรือเรามองบางเรื่องเปลี่ยนไป ไม่อยากทำ ไม่อยากข้องเกี่ยว หวาดกลัว หรือต่อต้านในเรื่องนั้น ๆ ไปเลย

บนความหลากหลาย และยากที่จะตัดสิน จึงไม่มีสิ่งใดที่จะบอกว่าในช่วงที่ย่ำแย่ ควรทำอย่างไร และอะไรที่ถูกหรือผิด เพียงแต่สิ่งที่คิดได้ และเห็นว่าน่าจะเป็นจริงที่สุดคืออย่างไรแล้วเราก็ก้าว **“ต้องผ่านไป”**

แม้จะผิดหวัง เสียใจ รู้สึกแย่กับเรื่องนั้นนานแค่ไหน สุดท้ายมันก็คือ 1 เรื่องเท่านั้น เช่น เมื่อทำของชิ้นหนึ่งหายไป เราจะเสียใจ เสียตาย 3 ชั่วโมง หรือ 3 วัน มันก็คือของ 1 ชิ้น

เราจะเจ็บใจกับคำพูดใครไปเป็นวัน หรือแค่ 1 นาที มันก็คือ 1 คำพูด 1 ความรู้สึกอยู่ดี

เมื่อคนเราจากเราไปจะเสียใจ 1 ปี หรือ 1 วัน มันก็คือเราเสียเขาไปแล้วอยู่ดี

เราพลัดเป็นหนี้ 1 ล้าน จะรู้สึกแย่ 7 วัน หรือ 7 เดือน มันก็คือหนี้ก้อนเดิมอยู่ดี และกรณีนี้ยิ่งซึ่มอยู่อาจมีดอกเบี้ยยที่เพิ่มขึ้นอีกด้วย

ดังนั้นแล้ว “ช่วงเวลา” เหล่านั้นหากยึดถือไม่เคยให้อะไรกับเราเลย แลยังเป็นผลเสียได้อีกต่างหาก

“ต้องลูกให้ใจจึงไปได้ไกลกว่า” น่าจะชัดเจนพอต่อวันข้างหน้า ในเมื่ออย่างไรเสียเราก็ต้องผ่านเรื่องนี้ไป แต่คงจะห้ามไม่ให้รู้สึกหรือคิดอะไรเลย คงเป็นไปได้ เพราะคนเราอย่างไรก็มีหัวใจ เพียงแต่เส้นทางลดภาระหนึ่งคือ หากคิดไปจนถึงตอนจบตอบสรุปแล้ว เหมือนเมื่อของหาย ยังก็ต้องหาใหม่ถ้ามันจำเป็นหรือเจ็บใจกับคำพูดใคร เสียใจกับการกระทำของใคร ก็เพียงถามตัวเองให้ได้ว่า เราจะจัดการอย่างไรกับสิ่งนี้ เลิกคบไหม ระวังขึ้นใหม่ เตือนใจตัวเองได้ไหม รักษาระยะได้ไหม ถ้ายังไม่เราก็ก้าวต้องเจอใครคนนั้นอยู่ดี

ดังที่กล่าวไป ไม่ว่าเราจะเติบโตขึ้นเท่าใด เรายังคงต้องเจอเรื่องแย่ๆ อยู่อีกเสมอ แต่เราก็มีโอกาสเจอเรื่องดี ๆ หรือมีช่วงที่สงบสุขเยอะกว่ามิใช่หรือ? ไม่มีใครพัฒนาหรือสร้างสรรค์อะไรได้มากนักในเวลาที่กำลังแย่ ต้องเป็นคนที่ถูกขึ้นมาจากตรงนั้นแล้ว หรือคนที่กำลังมีความสุขต่างหากที่พร้อมจะเดินไปข้างหน้าได้ดีได้ไกล

ทำไมยังล้ม ทำไมต้องล้ม ไม่อยากจะล้ม คงเป็นคำถามหรือคำพูดที่ไม่ช่วยอะไร ช่างเถอะถ้าล้มแล้วก็แค่ลุกเดินต่อไป ค่อยคิดทบทวนตามที่หลังก็ยังได้ อย่างไรก็ตาม ลูกเราย่อมดีกว่า เพราะลูกเข้าถึงไม่จำเอยรบบงเหมือนที่เขาสอบพบพูดเล่นกัน แต่ลูกช้านั้นคนอื่นเขาก็จะไปไกลแล้ว